

ΕΛΛΗΝΙΚ

ΑΔΕΛΦΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ.

ΧΩΝ

ΕΛΛΗΝΙ

ΔΩΝ

ΝΟΣΟΚΟ.

ΜΩΝ

Υ
Γ
Ε
Ι
Α
Σ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ
(Ύψηλάντου 45-47)

Έτησία Συνδρομή Περιοδικού, διά τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 50
» διά τὸ ἐξωτερικὸν \$ 3
Τιμὴ τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος ἐκδόσεως
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός»,
Ύψηλάντου 45 - 47, Ἀθῆναι Τ.Τ. 140.

ΤΥΠΟΙΣ: ΤΥΠΟ - ΤΕΧΝΙΚΗ - OFFSET, Ε.Π.Ε. ΜΕΓΙΣΤΗΣ 24, ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΤΗΛ. 968.320

Προϊστάμενος τοῦ ἐργοστασίου :
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ. ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ἑ. Βενιζέλου 83, Ἀθῆναι - 4

Ἡ διεύθυνσις ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα, νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν της οἷονδήποτε χειρόγραφον.
Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

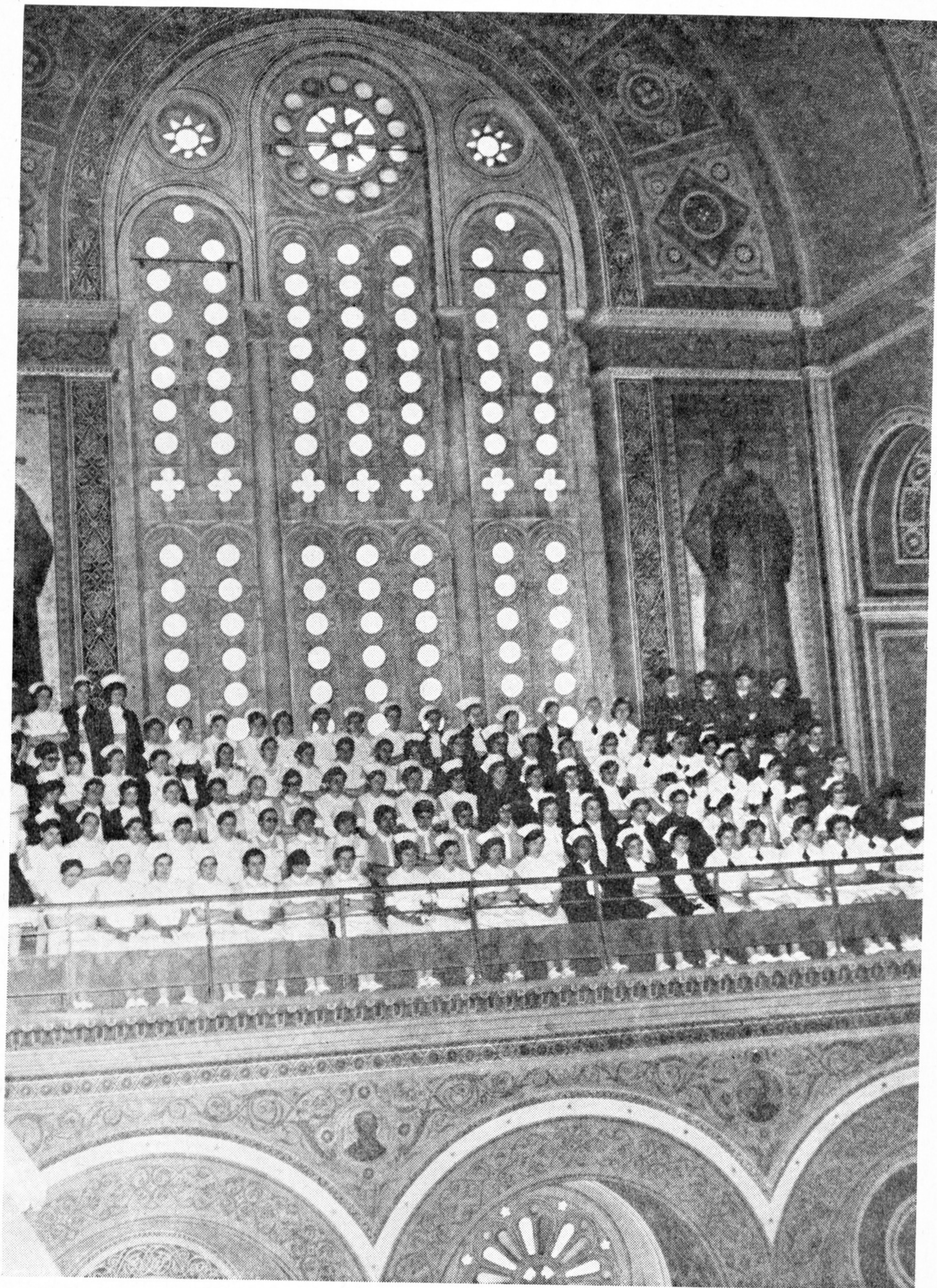
Πανηγυρικὸν τεῦχος

ἀφιερωμένον

εἰς τὴν

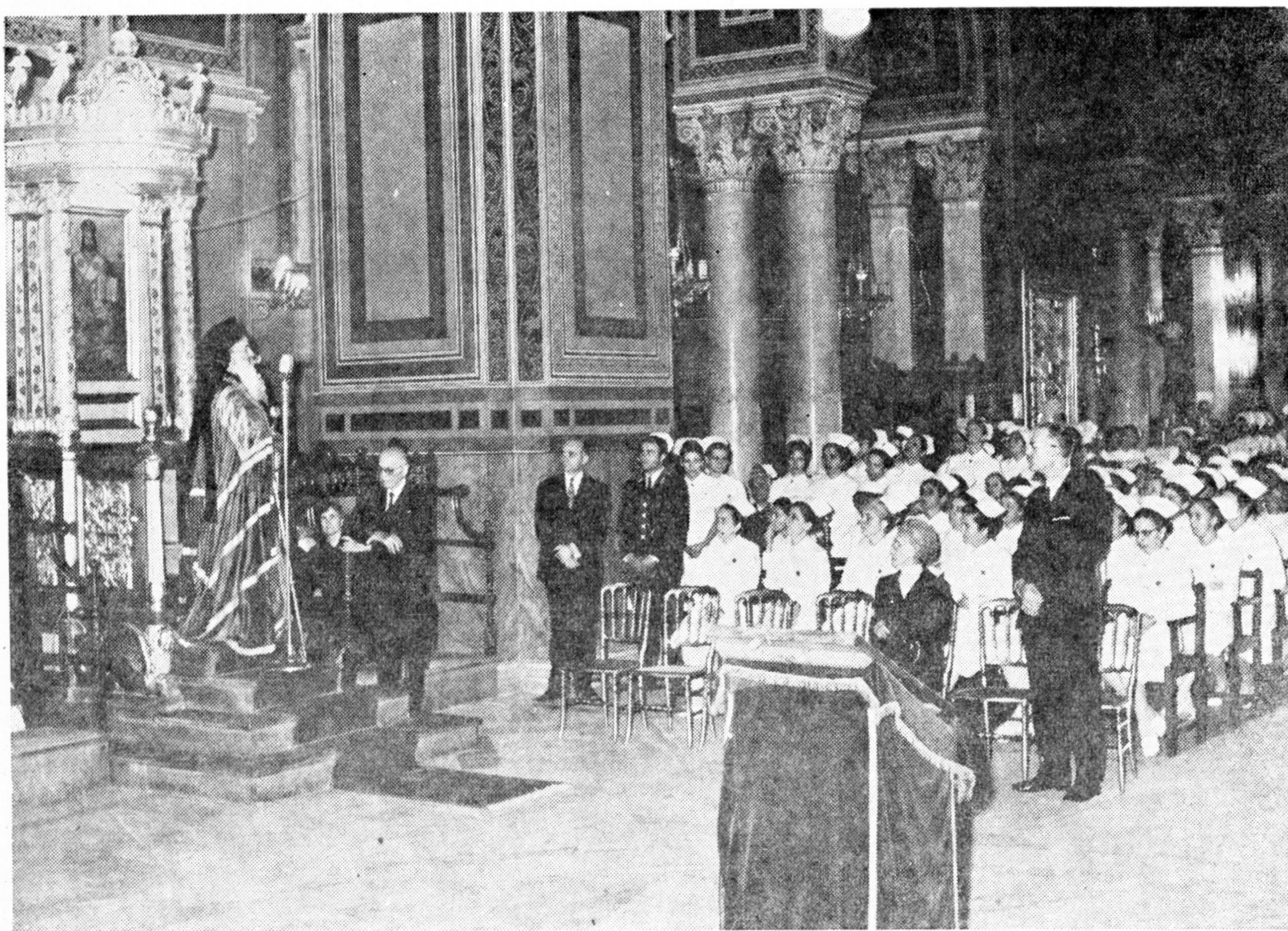
ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

12 Μαΐου 1972

Ἀντιπροσωπεία σπουδαστριῶν ἐξ ὅλων τῶν Σχολῶν Ἀδελφῶν Νοσοκόμων
κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.

Θεία Λειτουργία ὑπὲρ τῆς Ἀδελφῆς Νοσοκόμου
Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μητροπόλεως Ἀθηνῶν (12 Μαΐου 1972)

Ὁ Μακαριώτατος ὁμιλῶν πρὸς τὰς Ἀδελφὰς κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν
Εἰς τὴν πρώτην σειράν, διακρίνεται ὄρθιος ὁ Ὑφυπουργὸς Κοινωνικῶν Ὑπη-
ρεσιῶν κ. Λαμπράκος.

«ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΑ»

Τηλεοπτική έκπομπή τῆς 12ης Μαΐου 1972

Με τὴν λογοτέχνηδα κ. Ἀλίκη Νικολαΐδου

Κάθε χρόνο στὶς 12 Μαΐου, γιορτάζεται διεθνῶς ἐπίσημα ἡ «Ἡμέρα τῆς Ἀδελφῆς» Νοσοκόμου. Καὶ γιορτάζεται στὶς 12 Μαΐου, γιατί τὴν ἡμέρα τούτη γεννήθηκε στὰ 1820 ἡ Florence Nightingale, ἡ Μεγάλη Νοσοκόμος, ποὺ ὕψωσε τὴν νοσοκομειακὴ περίθαλψη καὶ νοσηλεία στὴν στάθμη ἐνὸς ὑψίστου κοινωνικοῦ Λειτουργήματος, καὶ ποὺ ὠδήγησε στρατιᾶς ὁλόκληρες γυναικῶν στὸ φωτερό δρόμο τῆς ἀληθινῆς ἀνθρώπινης ἀγάπης.

Με πολλή χαρὰ ἀνταποκρίνομαι στὴν ἐπιθυμία τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων Νοσοκόμων, νὰ ἐπαναλάβω γιὰ τούτην τὴν ἡμέρα, τὴν μικρή μου ὁμιλία γιὰ τὴν Florence Nightingale ποὺ εἶχατε παρακολουθήσει ἀπὸ τὴν μικρή σας ὀθόνη πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες.

Στὰς 12 Μαΐου τοῦ 1820 γεννήθηκε στὴν Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας ἓνα κοριτσάκι. Τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Florence. Ἦταν τὸ δεύτερο παιδί τοῦ William καὶ τῆς Francis Nightingale ποὺ ἀνῆκαν εἰς τὴν ἀνώτατη Ἀγγλικὴ κοινωνία. Τὸ πρῶτο τους κοριτσάκι εἶχε γεννηθῇ ἓνα χρόνο πρὶν στὴν Νεάπολι, ἔτσι τοῦ ἔδωσαν τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ ὄνομα τῆς Πολιτείας «Παρθενόπη».

Ὑστερα ἀπὸ τριῶν χρόνων διαμονὴ εἰς τὴν Ἰταλία, ἡ οἰκογένεια ἐγύρισε πίσω στὴν Ἀγγλία. Τὰ κοριτσάκια ἐμεγάλωναν μέσα στοὺς δυὸ θαυμαστοὺς πύργους των εἰς τὸ Lea Hurst καὶ τὸ Embley Park.

Ὅταν ἔγιναν 16 καὶ 17 ἐτῶν ἐτοιμάσθηκαν γιὰ τὸ ἐπίσημο Deputo τους στὴν Ἀγγλικὴ κοινωνία. Μὰ ἐδῶ συνέβη κάτι, ποὺ θὰ ἄλλαζε τὴν τροχιά τῆς ζωῆς τῆς Florence. «Σήμερα 7 Φεβρουαρίου τοῦ 1837», γράφει στὸ ἡμερολόγιό της, «ὁ Θεὸς μοῦ μίλησε με ἀνθρώπινη φωνή. Μὲ κάλεσε στὴν ὑπηρεσία Του. Ποιὰ ὁμως ὑπηρεσία δὲν μοῦ εἶπε». Λίγα χρόνια ἀργότερα ἡ ἀπάντησις ἦλθε μονάχη της.

Στὰ 1840 - 42, δύο τρομερὲς ἐπιδη-

μίες γρίππης καὶ σκαρλατίνας ἔπεσαν στὴν Ἀγγλία. Τὰ σχολεῖα, οἱ ἐκκλησίες, τὰ ἐργοστάσια, οἱ φυλακὲς, μετατρέπονται σὲ πρόχειρα νοσοκομεῖα. Οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν κατὰ χιλιάδας, μέσα στὴν ἀτημελησία, τὴν ἐπιμόλυνσι καὶ τὴν βρωμησιά. Παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τῶν γονέων της, ἡ Florence περνᾷ τὶς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας της μέσα στὶς τρῶγλες τῶν πτωχῶν καὶ τοὺς φρικτοὺς θαλάμους τῶν νοσοκομείων. Ἀπλᾶ καὶ φυσικὰ νοιώθει πῶς ἡ δική της θέσις εἶναι ἐκεῖ. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πῶς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴν ἀρρώστεια. Ἡ ἄγνοια μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀκόμη μεγαλύτερο κακό. Ἔτσι μιὰ μέρα ζητᾷ θάρρετὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ παρακολουθήσῃ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Salisbury μαθήματα νοσηλευτικῆς, γιατί ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ νοσοκόμα.

Ἡ μητέρα της λιποθυμᾷ, ἡ ἀδελφή της παθαίνει νευρική κρίσι, ὁ πατέρας της καγχάζει περιφρονητικά. Νοσοκόμα... αὐτή, μιὰ Nightingale Νοσοκόμα...

«Τί δὲν θὰ ἔδινά γιὰ νὰ μὴν εἶχα σπαταλήσει τόσο πολὺτιμο χρόνο ἀπὸ τὴν ζωή μου, στὶς κοσμικὲς σας ἀνοησίες», ἀπαντᾷ σταθερὰ ἡ Florence. Συνάμα δὲ τοὺς ἀναγγέλλει καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἀπόφασίν της: δὲν θὰ παντρευτῇ ποτέ!..

Στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Salisbury, ἡ κατάστασις ἦταν φρικτὴ. Ταπεινωμένη, μοναχὴ, ἀνάμεσα σὲ ἀγράμματες, μεθυσμένες καὶ βωμολόχες αὐτοσχέδιες νοσοκόμες τῆς ἐποχῆς, μέσα στὴν ἀποπνικτικὴ ἀποφορά τῆς ἀποσύνθεσης, ἡ Florence, αὐτὸ τὸ λεπτεπίλεπτο λουλούδι τῆς Ἀγγλικῆς Σέρρας, νοιώθει νὰ τὴν ἐγκαταλείπη τὸ θάρρος της.

«Θεέ μου, συγχώρησέ με», γράφει στὸ ἡμερολόγιό της, «μὰ κάνε με νὰ πεθάνω σήμερα... σήμερα...». Ὡστόσο γρήγορα ὑπερισχύει ἡ σιδερένια της θέλησι. Ἐξ ἄλ-

λου κάτι σαν ξαφνικό φῶς τὴν πλημμυρίζει... Νά, αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπηρεσία ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει ὁ Θεός. Νοιώθει τὸν ἑαυτὸν τῆς ἔτοιμο, δυνατό, πρόθυμο νὰ ὑποστῇ κάθε θυσία, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ μὲ τὴν βοήθειάν Του αὐτὸ ποὺ γιὰ ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο ἄλλον θὰ φαινόταν ἀκατόρθωτο. Ἔτσι θὰ θεραπεύσῃ αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴν κατάστασι τῶν νοσοκομείων ὅλου τοῦ κόσμου, μιὰ κατάστασι ποὺ ἐξηυτέλιζε τὴν ἴδια τὴν ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Florence ἦταν τότε μόνον 22 ἐτῶν. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ὕστερα ἡ ζωὴ τῆς διαρκῶς μέσα στὰ νοσοκομεία θὰ εἶναι ἓνα ἀτέλειωτο δόσιμο. Μὰ σιγά-σιγὰ ἓνα τεράστιο ἀπόθεμα γνώσης καὶ πείρας συσσωρεύεται μέσα τῆς. Καὶ ξεύρει πὼς αὐτὴ ἡ γνώσις, αὐτὴ ἡ πείρα εἶναι τὰ ἐφόδια ποὺ προπαντὸς τῆς χρειάζονται γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν ἡμέρα τὸ μεγάλο ἀνθρωπιστικὸ τῆς ὄνειρο.

Στὰ 1854 ἐσήμανε ἡ μεγάλη τῆς ὥρα. Ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Τουρκία βρίσκονται σὲ πόλεμο μὲ τὴν Ρωσία. Σὲ αὐτὸν τὸν πόλεμο ποὺ εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Κριμαϊκός. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις τῆς ζητᾷ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσι τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου στὸ Σκούταρι, πλάϊ στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἡ Florence φεύγει ἀμέσως γιὰ ἐκεῖ μαζί μὲ 28 ἐθελόντριες Ἀγγλίδες Νοσοκόμες. Τὸ τί ἀντίκρυσαν τὰ μάτια τῆς ξεπερνοῦσε κάθε φαντασία. Οἱ τραυματίες ριγμένοι καταγῆς ἐσάπιζαν ζωντανοὶ μέσα στὰ σύγνεφα τῶν μυιγῶν, στίς στρατιές τῶν κορέων καὶ τίς ἀγέλες τῶν λιμασμένων ποντικῶν. Ἔμεναν νηστικοί, γιατί δὲν ὑπῆρχον μαγειρεῖα. Ἀχειροῦργητοι, γιατί δὲν ὑπῆρχον οὔτε χειρουργικὰ τραπέζια, οὔτε χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ διψασμένοι γιατί δὲν ὑπῆρχε νερό. Φυσικὸ ἐπακόλουθο ἡ χολέρα, ἡ δυσεντερία, ὁ τύφος. Ἡ θνησιμότης ἦταν ἐφιαλτικὴ καὶ οἱ νοσοκόμες ἐλάχιστες, οἱ ἱατροὶ ἀνεπαρκεῖς.

Ἡ Florence ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμή παίρνει τὴν κατάστασι στὰ χέρια τῆς. Παρὰ τὴν ἀντίδρασι, χωρίζει ἀμέσως τοὺς τραυματίες ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς. Διατάζει πλήρη ἀπολύμανσι τῶν χώρων, ἐξόντωσι τῶν ποντικῶν καὶ τῶν ζωῶν, ἐγκατάστασι μαγειρείων, πλυντηρίων καὶ λουτήρων. Ἀμεση ἀποστολὴ φαρμάκων, κρεββατιῶν, τροφίμων, ἱματισμοῦ καὶ για-

τρῶν. Σχεδὸν ἀμέσως καταφθάνουν 12 βαγόνια γεμάτα γιατροὺς, φάρμακα, τρόφιμα, σαποῦνια καὶ ροῦχα. Ἡ Florence ἐπιβλέπει τώρα μονάγῃ τῆς, ἀκόμη καὶ τὴν παρασκευὴ τῶν φαγητῶν καὶ τὴν χορήγησι τῶν φαρμάκων στοὺς ἀσθενεῖς. Εἶναι τόσο ἀπορροφημένη ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς ποὺ πάντα ξεχνᾷ πὼς ἔχει πολλὰ μερόνυχτα νὰ κοιμηθῇ, πὼς κάτι πρέπει νὰ φάῃ, πὼς πρέπει ἔστω καὶ λίγο νὰ ξεκουρασθῇ καὶ σχεδὸν συντελεῖται κάτι ποὺ μοιάζει μὲ θαῦμα.

Μιὰ πνοὴ δροσιᾶς ἀρχίζει νὰ πνέῃ τώρα πάνω σὲ τούτη τὴν κόλασι. Ἡ θνησιμότης ἀρχίζει ἐπιτέλους νὰ ἐλαττώνεται ὥσπου κατεβαίνει στὰ χαμηλότερα ἐπίπεδα. Οἱ ἀσθενεῖς λατρεύουν αὐτὸν τὸν ἀρχάγγελον τῆς ἀγάπης. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς γράφει: «Κάθε νύχτα ἔρχεται μέσα στοὺς θαλάμους μας ποὺ ἀστράφτουν τώρα ἀπὸ καθαριότητα, κρατώντας ἓνα ἀναμμένο λυχναρίο στὸ χέρι, μᾶς μιλάει γλυκά, μᾶς παρηγορεῖ, χαϊδεύει στοργικὰ τὸ φλογισμένο μας μέτωπο. Βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ κοντὰ σὲ ὅλους μας, μὰ μᾶς ἀρκεῖ ποὺ τὴν βλέπομε, ποὺ νοιώθουμε τὴν προστασία τῆς. Φιλᾶμε ἐπάνω στὰ σεντόνια μας τὰ σημεῖα ὅπου πέφτει ὁ ἴσκιος τῆς, ἡ τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ τῆς καὶ ὕστερα ἀκουμπᾶμε ἀναπαυμένοι τὰ κεφάλια μας πάνω στὰ καθαρά μαξιλάρια.

Ὅταν ἐπιτέλους τελείωσε ὁ πόλεμος ἡ Florence ἔφυγε τελευταία ἀπὸ τὸ Σκούταρι. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις τῆς εἶχε στείλει τιμητικὰ ἓνα πολεμικὸ πλοῖο γιὰ νὰ τὴν παραλάβῃ, μὰ ἡ Florence προτίμησε νὰ γυρίσῃ πίσω ἀπλᾶ μὲ ἓνα πλοῖο τῆς γραμμῆς. Ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ποὺ τὴν λάτρευε τῆς εἶχε ἐτοιμάσει μιὰ θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ, μιὰ ὑποδοχὴ ἡρωίδος. Μὰ ἡ Florence γύρισε στὸ σπίτι τῆς κρυφὰ ἀπὸ ἄλλο δρόμο, μοναχὴ τῆς.

Πέρασαν τὰ χρόνια καὶ ἡ Florence πάντα σκυμμένη στὴ δουλειά τῆς. Τίς νύχτες ξαγρυπνοῦσε στὴ συγγραφὴ τῶν δύο ἔργων τῆς ποὺ θεωροῦνται μνημειώδη: «Τὰ σημειώματα ἐπὶ τῶν Νοσοκομείων καὶ σημειώματα ἐπὶ τῆς Νοσηλευτικῆς».

Ὅμως ἀπὸ ὑπερβολικὴ κόπωσι ἡ δρασὶς τῆς ἀρχισε σιγά-σιγὰ νὰ ἐλαττώνεται. Λίγο ἀργότερα θὰ καταλήξῃ σχεδὸν τυφλή. Μὰ ἡ Florence δὲν ἐγκαταλείπει

τὸν ἀγῶνα, ὥσπου πετυχαίνει τὴν πραγμα-
τοποίησι ἐνὸς ἀπὸ τὰ ὄνειρά της: τὴν ἱδρυ-
σι τῆς πρώτης Σχολῆς συστηματικῶν εἰδι-
κὰ μορφωμένων Νοσοκόμων, παράδειγμα
ποῦ θὰ ἀκολουθήσουν γρήγορα ὅλες οἱ χῶ-
ρες τῆς γῆς. Χάρις εἰς αὐτὴν ἡ Νοσοκό-
μος παίρνει ἐπιτέλους τὴν θέσι ποῦ τῆς ται-
ριάζει μέσα στὴν κοινωνία καὶ μέσα στὶς
καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Γίνεται ἡ φωτι-
σμένη ἀδελφή τοῦ ἐλέους, ὁ φύλακας ἄγ-
γελος, τὸ σύμβολον τῆς αὐτοθυσίας καὶ τοῦ
ἀλτρουϊσμοῦ. Τὸ ἡνωτέρω παράδειγμα τῆς
Florence ἀνοίγει τὸν δρόμο εἰς ἕναν ἄλλο
μεγάλον φιλάνθρωπον, τὸν Ἑλβετὸ Ἑρρίκο
Ντυνάν, τὸν ἱδρυτὴ τοῦ Διεθνoῦς Ἐρυθροῦ
Σταυροῦ.

Στὶς 13 Αὐγούστου τὸ 1910 πέθανε
ἡ Florence Nightingale σὲ ἡλικία 90 ἐ-
τῶν. Ἐξὶ Βρεττανοὶ στρατιῶται ἔφεραν τι-
μητικὰ στοὺς ὤμους των τὸ σῶμα της εἰς
τὴν τελευταίαν της κατοικίαν. Τὸ ἄγαλμά
της μὲ ἕνα λυχνάρι πάντα στὸ χέρι στολί-
ζει πολλὰ πλατεῖες τῆς Ἀγγλίας, καθὼς
καὶ τοὺς κήπους τῶν περισσοτέρων Νοσο-
κομείων τοῦ κόσμου. «Ἡ Κυρία μὲ τὴν λάμ-
πα» («The Lady with the lamp») ὅπως
τὴν ὀνομάζουν χαϊδευτικὰ, τιμᾶται παγκό-
σμια σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς λαμπρότερες γυναι-
κεῖς φυσιογνωμίας ὅλων τῶν καιρῶν.

Σήμερα τὸ πνεῦμα τῆς Florence
Nightingale ζῇ μέσα σὲ ὅλα τὰ Νοσοκομεῖα
ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου. Ὅσο γιὰ τὶς
δικές μας τὶς Ἑλληνίδες Νοσοκόμες, αὐ-
τὲς τὶς χρυσὲς ἀγαπημένες μέλισσες ποῦ
βομβίζουν νυχτόμερα μέσα στὴν Ἑλληνι-
κὴ κοινωνικὴ μας κυψέλη καὶ ποῦ πασχί-
ζουν γιὰ νὰ δώσουν παρηγοριὰ στοὺς ἄρ-
ρώστους καὶ νὰ τοὺς προσφέρουν τὸ μέλι
τῆς ἀγάπης καὶ τὸ ἅγιον μῦρον τῆς συμ-
πόνιας τους, τοὺς πρέπει κάθε τιμὴ. Εἶναι

αὐτὲς ποῦ, ὅπως λέγει ἡ μεγάλη Ἑλληνί-
δα Ἀθηνᾶ Ταρσοῦλη:

Εἶναι ἡμέρες, γλυκογέλαστες, ἀλαφροπά-
ιητες,
βαδίζουνε στοὺς διαδρόμους ἡμερόνυχτα
σὰν πνεύματα ἐνὸς αἰθέριου ἀέρα.

Εἶναι αὐτὲς ποῦ ἱέρειες, πιστὲς στὸν ὄρκο
ποῦ ἔδωσαν μιᾶς πανανθρώπινης ἀγάπης
[καὶ αὐτοθυσίας
σκύβουνε στοργικὰ πάνω στὸν ἄρρωστο
συνάνθρωπον σὰν ἄγγελοι παρηγορίας.

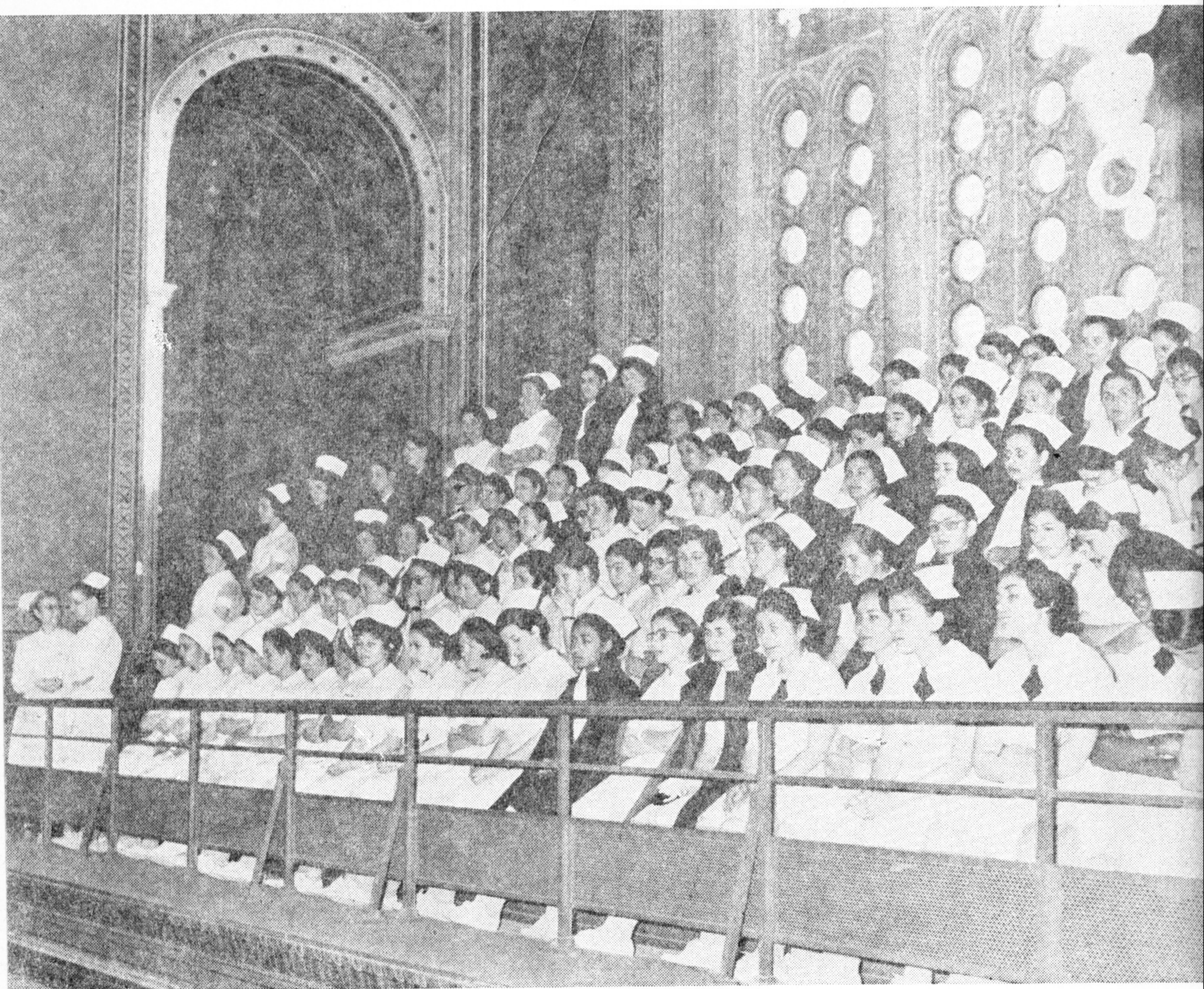
Κι' ἄς μὴ ξεχνᾶμε ποτὲ πῶς ἡ Ἑλ-
ληνίδα Νοσοκόμος, ποῦ μόχθησε καὶ ποῦ
μοχθεῖ στοὺς εἰρηγικούς καιροὺς, εἶναι ἐ-
κείνη ποῦ, ὅπως λένε οἱ στίχοι τοῦ Δημ.
Γιαννουκάκη:

Ἀψηφώντας τοὺς κινδύνους ἔτρεξε μπρο-
[στά

καὶ πρώτη μὲ τὸν Ἑλληνα στρατιώτη
στῆς Ἡπείρου τὰ βουνά,
ποῦ ἦταν κάτασπρα ντυμένη μέσα στὰ
Νοσοκομεῖα,

ποῦ μὲ τὸ χαμόγελό της χάριζε παρηγοριὰ
στὸ στρατιώτη.

Φιλοῦμε μὲ σεβασμὸ τὰ χέρια τῆς
Ἑλληνίδος Νοσοκόμου εἰς ὅποιον κλάδο
καὶ σ' ὅποιο βαθμὸ καὶ ἂν ἀνήκη, ἀπὸ τὴν
φορτωμένη βάρη καὶ εὐθύνης Διευθύνου-
σα - Προϊσταμένη ὡς τὴν τρυφερὴ νεοφώ-
τιστη. Καὶ τὴν χαιρετᾶμε μὲ σεβασμὸ σὰν
ἕνα σύμβολο τῆς υπέρτατης ἀγάπης ποῦ
αὐτὸ εἶναι κάτι τῆς ἀληθινῆς Χριστιανι-
κῆς στοργῆς καὶ τοῦ υπέροχου Ἑλληνικοῦ
ψυχικοῦ γυναικείου μεγαλείου. Ἀς τὶς εὖ-
λογῇ ὁ Θεὸς κι' ἄς παραστέκη ἀπὸ ψηλὰ
τὸ ἔργο τους ἡ ψυχὴ τῆς μεγάλης Ἀδελ-
φῆς τῆς Florence Nightingale.

Ἀντιπροσωπεία Σπουδαστριῶν ἐξ ὅλων τῶν Σχολῶν Ἀδελφῶν Νοσοκόμων
κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΑ
ΑΔΕΛΦΗΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΟΝ
ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ
ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ
ΕΝΕΚΑ

Σὲ εὐγνωμονοῦμε, Ἀδελφή !
Σὺ στέκεσαι πλάϊ σ' ὅλους μας
στὴ δύσκολη ὥρα τῆς ἀρρώστειας
καὶ μᾶς δίνεις :
τὴ στοργή,
τὴν παρηγοριά,
τὴν ἐλπίδα.
Καὶ πολλές φορές μᾶς βοηθεῖς
νὰ πλησιάσουμε τὸ Λουτρὸ τῆς ψυχῆς
καὶ νὰ πάρουμε
τὸ Φάρμακο τῆς ἀθανασίας.
Σὲ εὐγνωμονοῦμε, Ἀδελφή !
Ἀθῆναι 12 Μαΐου 1972